

ГОЛОВНИЙ РЕЖИСЕР ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ ТЕЛЕРАДІОКОМПАНІЇ – НАША ЗЕМЛЯЧКА

◆ ЗНАЙ НАШИХ!

Лідія Герман народилась і виросла в селі Комори. Мріяла стати льотчиком, а шляхи повернули на телебачення. Уже 23 роки, як працює в Хмельницькій обласній телерадіокомпанії. Майже від моменту становлення телебачення цього краю, вона пройшла всі щаблі кар'єрного росту – режисер, старший режисер, завідувач групи й, нарешті, - головний режисер ОТРК «Поділля».

Випадкових зустрічей у житті не буває. Пам'ятаю, як на одному з ювілеїв Дубнівського училища культури, улюблений викладач сценічної мови Леонтій Дрегало знайомив нас, недавніх випускників, зі своїми колишніми студентами й, поміж найуспішніших, вказав на симпатичну білявку, що стала режисером на телебаченні. Тоді навіть і не відала, що вона – моя землячка й, що промайне зо два десятиліття, коли мені випаде честь докладніше дізнатись про життя і творчість Лідії Герман. Той давній кадр раптом сплинув в моїй уяві вже після того, як в редакційному кабінеті відбулась наша розмова з пані Лідією й вона поспішила у справах. Я про себе зауважила, що, попри роки, вона зовсім не змінилась – молодечий блиск в очах і такий особливий тембр голосу, із тих, що запам'ятовуються назавжди. Наше спіл-

й рік – був роком зародження Хмельницького телебачення і я відразу ж отримала запрошення доєднатись до творчої групи. Спочатку відхилила цю пропозицію. А згодом, через кілька років, все-таки вирішила прийняти. Це була нова для мене справа, адже я - театральний режисер і телебачення зовсім не знала. Однак з головою поринула в роботу. Починала з посади режисера, потім була старшим режисером, завідувачкою групи і ось вже чимало літ поспіль я – головний режисер ОТРК «Поділля». За цей час створено багато програм, зроблено багато роботи. Я пробувала себе в

було чимало – це й Гран-Прі в Міжнародному агро-фестивалі за передачу «Якщо тобі держава ім'я», а те, що в тролейбусі чи магазині, на вулиці чи ринку її впізнають по голосу, перепиняють, перепитують: «Це справді ви? Жива? Не на телеекрані?»

- Це – найбільша нагорода для митця, - каже пані Ліда. – Я надто спокійно відношусь до почесних відзнак, до звання "заслужений" чи "народний". Найкраща відзнака, найкраще визнання – любов телеглядачів. Мені приємно, що моя робота радує загал. Головне, що ти робиш справу, яка потрібна людям і ти маєш від того задово-

кування було короткотривалим, але достатнім для того, щоб по-лишити по собі ще один добрий спомин і додати до кола знайомих земляків доволі успішну, творчу, шановану в мистецьких колах, інтелігентну людину, котрою варто пишатися нам усім.

Вона була завжди залюблена у свої Комори. Й по тепер, у найбільших мріях Лідії Сергіївни, – фільм про рідне село, про його мальовничі околиці й добрих, щирих його мешканців.

- Так склалось у моєму житті, що доволі рано покинула рідні пороги. У 15 років почала торувати стежку в самостійне життя, - бринить в пам'яті голос пані Лідії. – Мріяла стати льотчиком. Певне, дивно для поліської дівчинки. Але ж то – мрія! Замість того подалась з мамою до Пінська, щоб здати свої документи в педучилище. А там виявився вихідний. Тоді з татом рушили до Дубно. На той час в училищі культури навчалось чимало дівчат-коморян. Я й собі пристала до їх гурту. Обирала тоді факультет режисури, ще добре й не відаючи, що це таке. А потім було навчання в інституті культури. По його закінченні, отримала розподілення на Хмельниччину. Разом з тим, мене запрошували актрисою до Ужгородського драмтеатру. Але відкріплення взяти не вдалося. Працювала режисером в обласному центрі народної творчості, а потім – ще й чотири роки в обкомі комсомолу. Робота була творча, організовували цікаві молодіжні проекти, заходи. 91-

якості сценариста, вела програми в прямому ефірі, була автором багатьох проектів, їх режисером-постановником. Це – нелегка праця, що проходить через розум, через серце, торкається приємних і неприємних подій, проходить через долі людей. Але ця робота дарує велике задоволення. Бо ж людина, що стала героєм телевізійної програми, дивиться на себе з боку – вона побачила і почула себе, а ти – розказав про неї іншим, показав, чого вона варта в цьому житті. Це дуже приємно відчувати.

За двадцять три роки роботи на телебаченні їй доводилось працювати над культурно-мистецькими програмами – це те, що Лідії Сергіївни особливо близьке, те, що вона вміє і може робити блискуче. Були телеконкурси, фестивалі, в тому числі, – й міжнародні. Особливо успішним був фестиваль «Подільське намисто». Доводилось працювати над інформаційними програмами, як ото «Подільська панорама», була ведучою програм «Музичні вітання», «Від всієї душі», «Щира розмова». У прямому ефірі її гостями були успішні люди, спеціалісти різних галузей, політики, керівники. Дуже цікавою вийшла політично-суспільна програма «Реалії», яку вела Лідія Герман. Серед улюблених телепрограм, автором яких є пані Ліда, - «Вулиці рідного міста». За ці роки зроблено чимало. Й головний здобуток, вважає моя співрозмовниця, - не перемоги в телеконкурсах, хоч їх

лення, а чим тебе нагородили і як – це не так важливо. Це – не має значення. Мені приємно, що мене бачать і кажуть: «О, – це ж ви ведете передачу!» Значить, оцінюють позитивно, посміхаються, радіють нашому спілкуванню.

Однією зі своїх найбільших нагород в житті Лідія Сергіївна вважає народження донечки Ані. Це ще й гідне її продовження. Бо вже зародилась телевізійна династія Герман. Анна, після закінчення факультету журналістики в Києво-Могилянській академії та магістратури університету ім.Т.Г.Шевченка, працює нині на 112 каналі, а свого часу була ведучою «Подільської панорами», приймала участь у маминих програмах. Вона навіть і прізвище мами собі залишила, працює на телеканалі як Анна Герман.

- Плин років не можливо зупинити, - нотка суму бринить в голосі пані Ліди. – На жаль, відійшов у вічність тато. І пісня моєї мами губиться в скорботі. Тут нічого вже не вдієш. Жалкую, що, за браком часу, не зуміла й досі зняти фільм про рідні Комори. Які у нас чудові люди! Які співучі! Гостинні! А яка дивовижна природа! Відчуваю, що заборгувала своєму любому куточку, своїй малій батьківщині. Та добре знаю, що обов'язково ще повернусь на ці святі терени, візьму до рук відеокамеру і буду знімати фільм. Я маю досвід, я маю знання і це має бути найкраща моя робота.

Галина ГАВРИЛОВИЧ